

Merhum Dedem, Arkadaşım Söylemez ve İmam-ı Gazali

Rahmetli dedem İbrahim Çavuş'un okuması yazması yoktu. Alim değildi ama arif bir insandı. Köyde sözü sohbeti dinlenenlerdendi. Yazıma dedemden dinlediğim bir hikaye ile başlamak istiyorum.

Köyün birinde genç yaşta arkadaşını kaybeden Ahmet, ölümden çok korkar. Ölümün olmadığı bir yerde yaşama düşüncesiyle eşeğine binerek köy köy dolaşmaya başlar. Mezarlığı olan köylerde konaklamaz. Bir köye varır ki köyün ne içinde, ne de civarında mezarlık var. “ Köylerinde neden mezarlık olmadığını köylülere sorar.” Köylüler mezarlığın ne olduğunu, gezgin Ahmet'e sorarlar: “ Mezarlık nedir?” “Mezarlık ölen insanların gömüldüğü yerdir.” Bizim köyde ölen yok ki Mezarlık olsun. Ancak köyün karşısında yüksek dağı ve dağın başındaki kayayı görüyor musun?” “ Evet, görüyorum” “ İşte o kayadan kimin ismi çağrılırsa oraya gider ve bir daha geri dönmez. Köylüler de o kayanın arkasında ne var, ne yok diye, merak edip, gidip bakmaz.” derler. Ahmet kendi kendine kaya değil, isterse Azrail çağırsın ben gitmem.” der. Ve delikanlı Ahmet köye yerleşir.

Köyde “Muhacir Ahmet” olarak anılan Ahmet köye yerleşir, iş tutar, evlenir çoluk çocuk sahibi olur. Bu arada yıllar geçtikçe yaş da kemale erer. Bir gün tıraş olmak üzere berberin önüne oturur. Berber yüzünü sabunlayıp, bir yüzünü tıraş ettikten sonra köyün karşısındaki dağın başındaki kayadan “ Muhacir Ahmet!...” diye bir ses gelir. Bu sesi duyan Muhacir Ahmet, berberin dur gitme! Demesine rağmen yüzü sabunlu yarım tıraşla dağın tepesindeki kayaya doğru koşar ve bir daha da Muhacir Ahmet'i köyden gören olmaz. **Araf:34” Her ümmetin bir eceli vardır. Ecelleri gelince ne bir an geri kalırlar, ne de bir an geri gidebilirler.”**

Bugün Gazali'nin İhya-u Ulumid'din eserini okurken vefatıyla unutamadığım dostlarımdan biri de merhum Ahmet söylemezdir. Merhum Ahmet Söylemez kardeşim. Manisa'da 68 kuşağının rahmetle andığı bir isimdir. Ömrünü vatan – millet aşkıyla tüketen, sonunda uzun yıllar yurt dışında vatan hasretiyle yaşayan bu uğurda ağır bedeller ödeyen imanı kavi bir dostumdu. Çok fedakârdı. Elindeki lokmayı dahi arkadaşlarıyla paylaşan fedakâr bir kardeşimdi. Taşdığı ağır yük kendinden önce kalbini yordu. Anlattığı, daha dün gibi hafızamda. Almanya'da iken bir akşam kalp krizi geçirir. Ambulans gelir sağlıkçılar kendi

göksüne kalp masajı yaparlarken sağlıkçıların masajını, eşinin ve çocuklarının feryat figanını dairenin çıkış kapısının üstünden bizzat seyrederek. Ne zaman kalp çalışmaya başlar, O da gelir bedenine girer. Gözünü açtığı anda aynı telaşı görür. Şimdi akla gelen sorular: Gören et parçası göz mü, duyan et parçası kulaklar mı, tadan, koklayan et parçası dil ve burun mu? Hayır, içimizdeki cevher “Ruh”. Fakat ruh nedir? Ruh hakkındaki bilgi Rabbimize aittir. Onun hakkında bize çok az bilgi verilmiştir. Ağlamak, sızlamak, üzölmek ve sevinmek vs. gibi. Bunlar da ruhun kendisi değil, ruhun tezahürleridir. Ruhun ne olduğu konusunda bilgi sahibi olmak isteyen bilim adamları, ölmek üzere olan insanı cam fanus içine almışlar bedenden ne çıkacak diye. Ama bugüne kadar hiçbir bilgi edinmemişlerdir. Genç – yaşlı ölen insanın bütün azaları kusursuz yerlerinde ama görmüyor, duymuyor, konuşmuyor. Yunus’un deyimiyile “ Ete kemiğe büründüm, Yunus diye göründüm.” dizeleriyle bedeni en güzel bir şekilde tanımlamıştır. Kısacası evveli bir damla su, ahiri de bir avuç gübre olan beden ölümlüdür, ama ona canlılık veren onun içindeki cevher(Ruh) ölümsüzdür. Onun içindir ki, herkes öleceğine inanır da yok olacağına inanmaz. İşte bu duygu ölümden sonra ruhun devamlılığı, şuur altımızdaki mevcudiyetinden kaynaklanmaktadır.

Buyurun aynı konuyu İslam’ın önde gelen âlimlerinden İmam-ı Gazali’den dinleyelim.

Bir gün öğrencileri, İmam’ı Gazâli Hazretlerine: “Hocam! Ölüm nedir? Bize özel olarak anlatır mısınız?” demişler. Ölümünün çok yakın olduğunu anlayan İmam’ı Gazâli Hazretleri “Men lem yezuk, lem ya’rif” yani: “Tatmayan bilmez ki! Önce kendim tadayım, sonra size anlatırım” demiş.

Öğrencileri: “Aman hocam! Öldükten sonra sizinle nasıl bağlantı kurarız?” dediklerinde gülümseyerek, yalnızca “İnşâAllah” diye cevap vermiş. Gerçekten aradan çok geçmeden İmam’ı Gazâli Hazretleri ölümü tatmış ve öldüğü gece öğrencilerinin rüyâlarına gelerek:- “Allah dostları sözünü tutar. İşte, bugün ölümü tattım ve sözümü tutmak için rüyânıza geldim” demiş. “Abdestimi tazeleyip, sabah namazını kıdıktan sonra, yalnızca odama çekildim ve ölüm meleğini beklemeğe başladım.

Lâilâhe illallah diye zikir ederken, bir anda odamı nur kapladı ve bütün hücrelerim nur oldu. Başımı kaldırıp yukarı baktım. O nur'un etkisi ile evimin tavanı cam gibi şeffaf olmuştu.

Yattığım yerden yedi kat gökleri, melekleri, Cennet'i gördüm ve Cennet'teki bir melek bana, ya imam! İşte köşkerin, işte makamın diye Cennet'teki yerimi gösterdi. Cennet'e bakarken, sevgili Rabbim'in İrci'iy ilâ Rabbik (Rabbine dön) hitabını duydum. O anda ruhum Allah aşkı ile cezbeyle gelip, beden kafesinden fırladı ve ben kendimi başka âlemlerde buldum.

Tekrar dünyaya döndüğümde, evimin çevresinde aşırı bir kalabalık gördüm. Onlara, ne var? Ne oldu? Niçin toplandınız? diye ısrarla sorduğum halde hiçbiri ne yüzüme baktı, ne de bana bir cevap verdi. İçeri girdim, hanımım ağlıyordu. Ona da aynı şeyleri sordum ama o da cevap vermeyince, az önce yatmakta olduğum odama girdim ve yerde yatan bedenimi görünce, hem öldüğümü, hem de insanların niçin benimle konuşmadığını anladım”.

Bazı öğrencileri: “Hocam, yerde yatan bedenimi görünce öldüğümü anladım diyorsun. Peki sen başka, bedeninin başka bir şey mi?”

İmam-ı Gazâli Hazretleri gülümseyerek: “İnsanın aslı, özü, gerçek ve kalıcı kişiliği Ruh'tur. Ruhsuz beden, kesilen kol, bacak gibi cansız bilinçsiz et, kemik yığındır”.

Yine bazı öğrencileri: “Hocam, o daracık, karanlık kabirde Kıyâmete kadar nasıl yatacaksın?” “Ah yavrum!” demiş. “Eğer kabirler dışarıdan görüldüğü gibi dar, karanlık ve sıkıcı olsaydı, Allah dostları birer zindan mahkûmu gibi oraya atılır mıydı? Ana karnına göre dünya ne kadar geniş, güzel ve aydınlık ise, dünyaya göre kabirlerimiz de çok daha geniş, güzel ve aydınlık” demiş.

Ölüme hepimiz inanıyoruz da sanki bizim semtimize uğramayacak gibi yaşıyoruz. Bize bu duyguyu veren ölümden sonra ruhun canlılığı ve devamlılığıdır. İşte ruhun bu hali bize yok olmayacağımız bilincini uyandırmaktadır. Yukarıdan beri anlatmaya çalıştığım da budur.

Allah hepimize iman selameti versin. ÂMİN...www.kadirkeskin.net

Not: Konya- Karatay İlçesinde DÖGEP programı gereğince Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi öğretmenleriyle beraber oldum. İlgili idareci kardeşlerime çok teşekkür ederim.